

Publicerad 2018-06-02 17:48 av gunnnar nylund

Skogstrollen kapitel 7 mötet vid Skrikiga Tallen 2

Roffe tittade förundrat rakt på Tallkotteberget. Han hade tydligen brakat rätt in i det, då han blundat och mumlat med öronen fullproppade med mossor å allsköns skräp. Stora stenstycken och bumlingar låg lösryckta och kullvälta vid hans fötter.

- HUR ÄR DET MÖJLIGT????

Han lyfte blicken mot toppen av berget...AHA!!

Det gigantiska klippblocket från istiden, som sedan urminnes tider balanserat på en ytterst smal klipphylla hade av smällen lossnat och rutschat ned. Det branta Ruggiga Stupet som förut funnits på Tallkotteberget hade utplånats helt av Roffes kollision. Det stora klippblocket hade rullat ned och gjort en fint utplanad backe i stället

Mitt i den satt Roffe som förvånat ruskade, om och om igen på sitt ömma huvud.

- Aldrig har jag varit med om maken, mumlade han och himlade med ögonen. Efter den dagen bytte Ruggiga Stupet namn till Rutschiga Branten. Alla trollglin och kufar kom att älska rutschbanan som Roffe åstadkommit.

Med uppknutna svansar åkte de utför tills byxbaken brändes upp och trollpälsen sveddes. Trollmammorna ylade å gnydde över alla trasiga byxbakar de fick laga. Slutligen kom de på att de kunde sy fast sega näverbitar i revorna. På så vis blev trollbyxorna nästan outslitliga.

När Roffe äntligen samlat sig för att gå vidare, hoade det för elfte gången från Skrikiga Tallen.

- Segar kottar å fläskbitar också! Jag kommer för sent!

Han reste sig, ruskade av grus å småsten som samlats ovanpå honom. I ett huj, med buller å bång kastade Roffe sig iväg mot Skrikiga Tallen.

Ja...inom en ögonblink, stod han morrande och flämt-

ande vid sidan av tallen. Han lutade pannan tungt mot barken och flåsade.

- Hoa, Hoa vad är det för en toking som snor runt mitt träd, tjöt ugglan Fjäderben oroligt.

- Då ä bara ja, flåsade Roffe till svar. Har´u sett Gnylt grymta i krokarna av din tall, frågade Roffe.

- Hoo, Hoo! Nää de kan ja inte tro, menade ugglan och vred sitt huvud på sned. Ögonen glänste som två intensivt glödande kol i mörkret.

- Kunde tro det fräste Roffe surt. Den där kloklåparen kan inte ens klara av att passa en tid. Grymtande sjönk han ned och lutade ryggen mot trädstammen.

- Jämrar å pantalonger, huvudet sjunger som ett skatbo. Å hi å ho, ingen rast eller ro. Näsan känns sne´, öronen klämmer de me´. Hutan å hej allt vrider å värker i skallen på mej. Vi å ve överallt de bränner.

Roffe gnydde å pep över sin sargade ömma kropp.

Roffes klagan steg ut i mörkret, den sögs begärligt upp av nattens lyssnande öron. Strax tisslades och tasslades det lite var stans bland småfolket.

- Nu har knastrollet rumlat till det i några tokerier igen, viskades det.

Små älvor, krillingar, ulltottar och lurifaxar lystrade nyfiket till gnället.

De lyfte sina sömnluvor och drömhattar, för att bättre få höra om Roffes bravader.

Små blomknoppar öppnades, grästuvor prasslade, mosstäcken lyftes...över allt plirade små ansikten fram.

Till och med bäcken stannade upp i sin fåra för att lyssna, strax porlade den glatt vidare med något som liknade ett skratt. Allt i mörkret lyssnade med öronen på helspänn.

När Roffe efter en stund ojat sig färdigt, tystnade han.

Fniss och flams trängde sig då fram ut med gräsrikets gränser. Det letade sig fram till Roffes öron.

- Tjitter, tjatter de va allt ett attans snatter, muttrade

han buttert. Va ä dä som tisslar å tasslar i skogen...är skogsrået i farten??

Snabbt tystnade ljuden. Sömnluvor, drömhattar och snarkmössor drogs förskräckta ner. Blomknoppar och löv gick åter till ro med småfolket i sitt inre. För det var bäst att inte fnissa alltför högljutt åt det stora trollet.

- Um, um nu skulle man allt ha snusat hemma i fällen sin, gnällde Roffe övergivet.

Ett annat ljud letade sig sakta fram från skogens inre. Ljudet tycktes irra lite hit å dit innan det närmade sin position mor Skrikiga Tallen.

- Klimp, klamp, klimp, klamp.

Det måste vara Gnylt, tänkte Roffe tvärslygt.

Vad det var som vankande gick fram, gick det inte att ta miste på.

Bara en kluns med utspretade trolletår klampade och klafsade på det viset. Efter att de virrande stegen tagit sig fram i riktning mot Roffe, tog de sig i form, och uppenbarade en väldig kropp med rufsiga ben och hängande armar. Pustande,flåsande och stänkande..... ångade luften ur hans näsborrar.

- Mossa å bär, din gamla knasboll nu ä ja här, flämtade Grusiga Gnylt ansträngt. Äää allt under konta troll???

- Ja´rå , muttrade Roffe purket.

- TUSINGEN, va lusen ha´ru gjort me nyllet Roffe, utbrast Gnylt med gapande mun. Han tittade å gapade så förvånat att tungan ramlade ut och vispade likt en solkig slips i månskenet. Han trevade med sin hand som om han ville peta på Roffes näsa. Satt den verkligen fast. den såg så trasig å stött ut. Roffes arga ögon gjorde att Gnylt snabbt ändrade sig och drog tillbaka handen.

- Ha´ru dragit skallen i gruset....öh...Roffe svara..va ha´ru gjort.

Roffe blängde irriterat på Gnylt. Han letade febrilt efter en äventyrsfylld förklaring. Till slut fick han till det med en av sina bästa skrönor.

- Uj, uj, ja stötte ihop med jätten Järnnypa vid Ruggiga Stupet, ljög Roffe skamset. Huga så elakt å ont han famna å klappa om mina armar å ben. I buskarna snodde han fatt i svansen, svingade mig så alla lopporna flög av pälsen. Jag blev alldeles tvärilsk å arg. Me skrik för liv å lem stånga ja huve mitt i bergväggen, så han fick hälsa hem.

Blocket från istiden föll ned på hans tår. Han grina å gnydde raka vägen hem till Hecklafjäll. Tur va de, för annars skulle han ha fått me mig att göra.

Roffe log ett rysligt leende för att verka övertygande, han undrade lite oroligt om Gnylt ändå hade genomskådat honom. Roffes kinder blossade röda av skamkänslor. Tur var det väl att han hade så mycket hår i ansiktet...för Gnylt kunde varken se om de var röda eller vita.

- Ääääh men´ru det...du luras inte...va!

Gnylt tittade beundrande på Roffe, och vek försiktigt ihop sin tunga som han fångade upp i munnen.

- Säkert som knäckebröd å potatis, mullrade Roffe. Han höll fingrarna i kors bakom ryggen, det var ju inte riktigt sant trots allt.

- Sicken rackare, vicken lymmel till lopp-päls, skrockade Gnylt helt betagen.

- Hoa, hoa, ska ni skorra här hela natten, era skränpälsar. Packa er iväg så jag får någon nattro i mitt arbete. Ugglan Fjäderben glodde missmodigt på de två klunsarna som pladdrade nedanför bokanten.

- Vi lufsar iväg på stubben, uggelskrälle..tjöt Gnylt och piskade svansen i marken.

- Klart som sirap å korvspad, svarade Roffe och reste sig flinande opp. Han ruskade lite på sitt huvud , för att få bort de kvistar å löv som fortfarande hängde kvar där.

Fjäderbensugglan flaxade då förskräckt.

- Hoo, hoo, så ni gör, så ni gör. Skrek hon förtvivlat.

De båda trollen gav sig iväg. Vidare och vidare styrde deras steg mot målet, häxan Hugaligens stuga. Efter en slitsam promenad glesnade skogen och man anade en glänta som började öppna sig framför dem. Där var den, äntligen var de framme vid häxans stuga.

Fortsättning följer...i häxan Hugaligens stuga

Kapitel 8

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren gunnnar nylund med Poeter.se id #46952 innehar upphovsrätten